

Hvis staten har information, de skal have ud, er der ingen problemer i det. Så betaler staten bare for produktionen af udsendelsen, og så kan folk se den, hvis de har lyst. Det skal ikke være sådan, at de skal være tvunget til at sidde og vente på, at den bliver færdig, men de kan trykke på en knap fuldstændig på samme måde, som hvis de skal se Brian Nielsen i fjernsynet.

I går kunne man på Ritzaus Bureau læse, at der fortsat er 25 mennesker ansat i Kulturby 96's sekretariat, hvor størstedelen af medarbejderne er beskæftiget i økonomiafdelingen med at gøre det store regnskab op efter årets kulturelle fest. Som jeg sagde ved indledningen til debatten, håber jeg, at vi får den redegørelse fra ministeren senere på året, eventuelt til drøftelse her i Folketinget.

Det bliver spændende at se, hvor mange penge de forskellige arrangementer kommer til at koste. Vi er f.eks. spændt på at se, hvad det kommer til at koste med kulturbyfærgen Kronborg, som nu har forladt sin plads ved Amaliegade og er sendt til Naxskov Skibsværft, uden at der er nogen købere til den. Derfor bliver det spændende at se, hvor meget det kommer til at koste; men i det hele taget håber vi ikke, at der bliver kulturby i København de næste 100 år.

Der var mange aktiviteter i byen i 1996, som ministeren også sagde – 676 – men der var også mange fiaskoer; ministeren nævnte et par stykker. Men der var allerede ved etableringen af sekretariatet megen stor skepsis om Kulturby 96's sekretariat, og fra flere sider blev der advaret imod opbygningen af dette sekretariat, og det blev sagt, at det næsten var en konstruktion, som man kunne sammenligne med det tidligere Østeuropa, hvor det var sådan, at generalsekretæren stod i spidsen som eneheriker i et stort sammensurium af bureaukrati og uduelighed, og kritikerne fik efter Dansk Folkepartis mening delvis ret.

Jeg vil også godt gøre opmærksom på, at den forhenværende kulturminister mente, at man skulle gribe kulturbyen an på en anden måde, end man har gjort i Antwerpen, hvor man havde valgt at satse på færre meget professionelle begivenheder og kunstværker. Ministeren mente, at man i København skulle satse på det, hun kaldte den danske mentalitet, nemlig vælge at satse på højden og bredden på én gang, og som kulturministeren udtalte: Vi har nogle, som synger som engle, og andre, der laver fingermaling, og det synes jeg er helt fint.

I Dansk Folkeparti mener vi nok, man kunne finde noget bedre at bruge skatteydernes kroner til end at lave fingermaling.

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Der var flere ting i hr. Ole Donners tale, som overraskede mig, men der er en enkelt ting, jeg godt vil spørge om. Det lykkedes jo i den borgerlige regerings tid under den daværende kulturminister fru Grethe Rostbøll at få omdannet styrelsen af Det Kongelige Teater, og Det Kongelige Teater fik en selvstændig bestyrelse, en selvstændig ledelse.

Nu opfordrede hr. Ole Donner så til, at den nuværende kulturminister skulle forklare Det Kongelige Teaters bestyrelse, hvordan Det Kongelige Teaters bestyrelse skulle gribe sin ledelse af teatret an. Det overraskede mig lidt, og jeg synes, det er vigtigt på et tidligt tidspunkt lige at få slået fast: Er det nu hr. Ole Donners ønske, at den gamle struktur kommer tilbage, og at staten repræsenteret ved den til enhver tid værende kulturminister sådan tager sig af teatrets løbende sager?

Jeg skal til hr. Ole Donners orientering sige, det lyder ikke godt i mine ører.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (DF):

Hr. Rechendorff kan tage det helt roligt. Det lyder heller ikke godt i mine ører, men når jeg sådan stilfærdigt siger, at jeg håber, at den nye minister vil vejlede, rådgive – eller kald det, hvad man vil – ledelsen af Det Kongelige Teater om at styre det bedre, så er der jo mange måder at gøre det på. Han kunne jo f.eks. tilbyde bestyrelsen noget konsulentbistand. Han kunne også hviske dem i øret, at hvis det ikke kom til at køre ordentligt, ville man skrue lidt ned for tilskuddet.

Søren Hansen (S):

Den kunstneriske frihed er grundlaget for og bør være grundlaget for den danske kultur og kunstpolitik. Det er udtrykt på lidt forskellig led. Bomholt gjorde det udmærket ved at sige: Nok støtte, ikke styre.

Hvis vi fraviger dette princip så meget som med en millimeter, er vi ude i en eller anden variant af de systemer, som vi finder hos de totalitære stater, hvad enten de nu er røde eller sorte. Der har allerede i denne debat også ved forskellige lejligheder gennem det sidste års tid